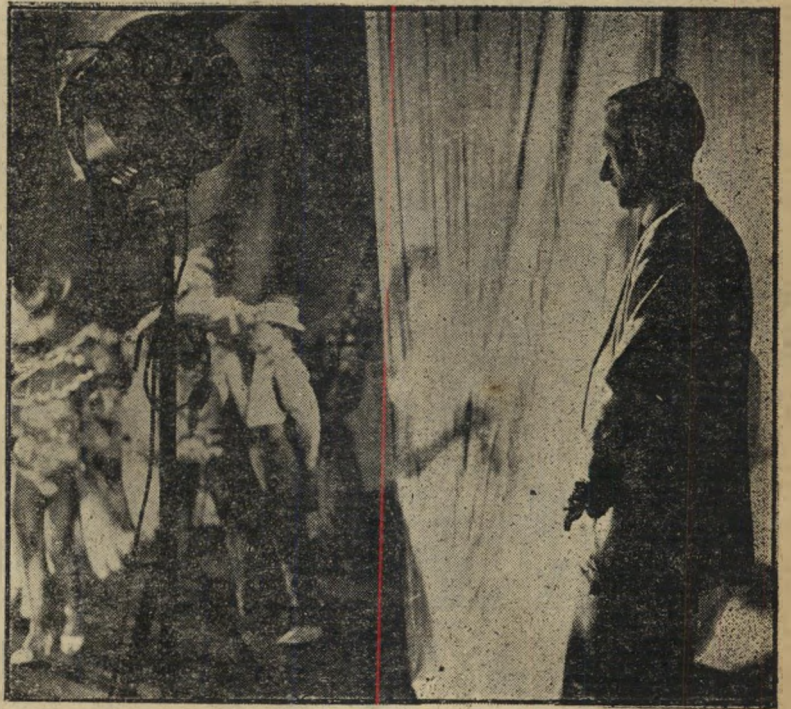

אני מיתחתן עם כוונת

מאחורי המסך

עומד אריק פארקר ומשקיף בצפייה על המתרחש על הבמה. גם רוקדת אותה שעה בחירת לבו כהתי העור אלדה רודריגז דה סילבה עם שאר חברי להקת הפולקלור הברזילאית בראזיליאנה. אריק עומד כך כמעט בכל הצגה, ממתין בסבלנות כדי לנשק את אהובתו ברגע שתרו מן הבמה.

אני לא דתי. לא שאני לא מאמין באלוהים; כל בן אדם צריך להאמין במשהו, אבל כשיצאתי לחיים נוכחתי שקשה להיות דתי. בפרנקפורט למדתי בבתי-ספר. כשהייתי בן

קניתי כרטיסים עוד להצגה הראשונה של ברזיליאנה. כמוכן שבאוהה שעה לא חשבתי כלל שאני הולך לבחור לי אשה. אמנם אני בחור מבוגר — היום אני כבר בן 33 — ומתוך שנים אלה כבר הספקתי להיות פעם 12 שנה נשוי, אבל אתם מתארים לכם שלא הייתי בלי בחורות בתל-אביב. הלכתי לראות את ההצגה של ברזיליאנה, פשוט כדי להתברר אחרי יום עבודה. אני עובד די קשה בתור מכונאי אוטומובילים. אני מטפל בכל המכונות של הסגל הדיפלומטי בתל-אביב, ואחרי עבודה כזאת רציתי לראות משהו שיטעשע אותי. אז הלכתי לברזיליאנה. לא ידעתי מה זה ומה יראו שם.

מה שהראו שם אתם יודעים בעצמכם. יש שם מוסיקה ורקודים שאפשר לראות את זה פעם אחת וליהנות, אבל לא יותר מזה. אם שומעים את זה יותר מפעם אחת, זה מתחיל לשגע. אני בטוח שגם לחברי הי להקה זה נמאס, לשיר ולרקוד ככה במשך כמה שנים. אבל להם אין ברירה, זה הלהם והחמאה שלהם.

ישבתי באולם היכל התרבות ונהניתי מי ההצגה. ביתוד מצאו חן בעיני הנערות הי חושיות שרקדו שם. זה ענין של טעם. אחד אוהב לחם לבן ואחד אוהב לחם שחור. בעצם, הן מצאו חן בעיני רבים. בסוף ההצגה, כשהזמינו את הקהל לעלות על הבמה ולר קוד, הייתם צריכים לראות איך הקהל הס כים. אני דווקא יושבתי בשקט ולא עליתי על הבמה לרקוד, למרות שאני רקדן טוב. כל האנשים בקהל התלהבו במיוחד מי שתיים-שלוש הכוכבות הראשיות של הלהקה החושיות. כולם היו מבסוטים מגינה היפה או מסילביה. אבל בעיני דווקא מצאה חן אחת הבחורות שלא נימנית על כוכבות הי להקה. היא מופיעה כמעט בכל התמונות. הטמפרמנט שלה וצניעותה, מצאו חן בעיני הלכתי הביתה אחרי ההצגה, אבל לא יכולתי לישון באותו לילה. כל הזמן עמדו נגד עיני התמונות מההצגה, והדמות של אותה החושית המנענעת אלי אבריה על הי במה. החלטתי שלמחרת אנסה להפגש איתה. מה אני יכול להפסיד?

***

גרמניה קנדה ישראלי

ליתי לישראל לפני שנתיים וחצי. באתי מפריז. היתה לי אורחות קנדית, אבל בעצם נולדתי בפרנקפורט שבגרמניה. הורי היו סוחרים. הם היו יהודים דתיים.

10 בערך, והנאצים עלו לשלטון בגרמניה, שלחו אותי הורי לקנדה עם אחותי הגדולה. בקנדה חייתי אצל דודי. הורי נשארו בי גרמניה. הם חשבו בסח שיסעו אחר כך ויצליחו לברוח מהנאצים. אתם יודעים איך זה כשלאנשים יש כסף; הם חושבים שבוע הבא אסע. עד שפעם לא היה השבוע הבא. מסיבה זו התגייסתי גם בגיל צעיר מאד לצבא הקנדי. הייתי טוראי פשוט בחיל ההנדסה. התגייסתי בשנת 1940, אחרי שי אמרתי שאני יותר מבוגר מגילי, ותיכף לקחו אותנו לחוף-לארץ. בהתחלה היינו בלונדון, שם התחנתי בפעם הראשונה עם בחורה אנגליה, לא יהודיה.

הייתי בצבא עד שנת 1946. כל הזמן הייתי טוראי. בצבא יש כל מיני טוראים. אני הייתי הטוראי הכי נמוך שיכול להיות. הייתי בזמן הפלישה לצרפת, ואחרי הכיבוש הייתי בצבא הכיבוש בגרמניה.

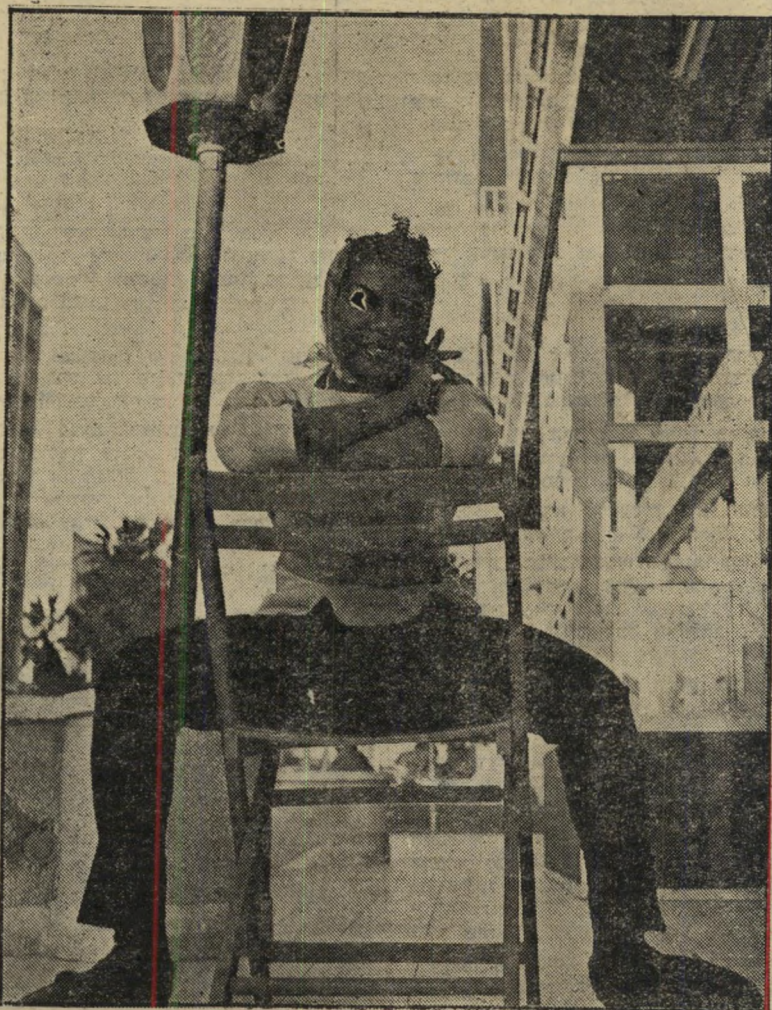
אחרי המלחמה הסתובבתי בכל הארצות שבאירופה המערבית. אין ארץ שלא הייתי בה. זה הטבע היהודי שלי; אני לא יכול לשבת במקום אחד הרבה זמן. בכל ארץ הייתי איזה שנה-שנתיים, עבדתי כמכונאי. הייתי גם ספורטאי — רוכב אפניים מצי-סיין. הייתי רוכב די טוב, אבל בטור זה פראנס לא השתתפתי; אני רזה מדי בשביל רכיבה כזו. ב-1952 התגרשתי מאשתי. ככה זה כשאתה נמצא בצבא הרבה שנים ולא רואה את אשתך אלא פעם בשנה.

באותה תקופה הייתי עם אחותי הגדולה, שבעלה מת בינתיים, ועבדתי כדי לדאוג לה. עכשיו היא נמצאת באמריקה. אני באתי לישראל. חם כאן והארץ מוצאת חן בעיני, או בינתיים אני נשאר כאן.

***

הפגישה עם אלדה

ב בוקר שאחרי ההצגה הראשונה של ברזיליאנה החלטתי להתקשר עם הי

הכלה משתזפת

על מרפסת מלון הירקון בתל-אביב יושבת אלדה המאושרת. נצלתי את השמש כדי להתחמם, בי-צפיה לבחירי ליבה. הרקע לצילום, הדומה לפאפורה מודרנית, הוא במקרה זה נופ רחוב הירקון.

ההיסטוריה של ביקורי אמר נים זרים בארץ מעידה שי כמעט כולם התאהבו בה. חלק מהם התאהבו אף בי בניה, החל מגילדה הרוק, רקי דנית הקרה הבלונדית שי נישאה לישראלי ונשארה בארץ, וכלה בלוי פיני, רקי דנית להקתו של ז'אן באי בילה שהתאהבה בשחקן הי פנסימומה יעקוב ("ג'וקי") ארקין. אולם את ההצלחה הגדולה ביותר בחזית האחי בה קצרו לאחרונה דווקא חברי הלהקות החושיות הי מבקרות בארץ. פרידתם של רקדני "ברזיליאנה" ועיובי תם של זמרי "גולדן גייט" ישאירו חללים כהים בלבי בות נערות ישראליות רבות. רק ליבותיהם של אריק פאר-קר הישראלי ילדי גרמניה, ואלדה רודריגז דה סילבה, הרקדנית החושית מברזיל, ישארו שלמים, אחרי שהחי ליטו להינשא כדת משה ר ישראל. זהו סיפור אהבתם:

נערה שראיתי בהצגה. זה היה די פשוט. טילפנתי למלון ששם גרה הלהקה ותיארתי להם איך נראית הבחורה שאני רוצה לדבר איתה. אמרו שהיא גרה במלון אחר. טילפנתי כמה פעמים, עד שלבסוף מצאתי אותה. אמרתי לה שהתלהבתי מאוד מההצגה שלה. את מול, ושאני רוצה להזמין אותה לפגישה. היא הסכימה בלי בעיות.

היה לי דווקא מזל. חלק מנערות הלהקה הן נשואות. בשבע השנים שהן עובות את ברזיליאנה הם התחננו ביניהם, החושיות עם הכושים ולכמה יש גם ילדים. אלדה רודריגז דה סילבה, לא היתה נשואה.

בערב יצאנו לרקוד בבאר של מלון הירקון. באתי לפגישה עם פרחים. לא חשבתי אז על נשואים. חשבתי רק להכיר ולבלות קצת בחברת נערה שעגינה אותי. כבר מי ההתחלה לא יוכלנו כמעט לדבר. אני מדבר רק גרמנית ואנגלית, והיא מדברת רק פורטוגזית. אבל טוב היה לי קצת מזל. אלדה מבינה קצת גרמנית; היא למדה גרי-מנית בזמן שהלהקה היתה בערך שנתיים בסיבוב הופעות בגרמניה.

ככה התחלנו לצאת ביחד. אלדה סיפרה לי שהיא בת 26, ילידת העיר ספיריטו סאנטו שליד ריו דה ז'ניירו. היא יתומה ואין לה הורים או משפחה. לפני שש שנים, כשי ארגנו את הלהקה של ברזיליאנה, היא שמעה על כך ומאחר שידעה קצת לשיר באה והציעה את עצמה ללהקה. קיבלו אותה. לרקוד לא היה צריך ללמד אותה, כי כל ברזילאית יודעת קצת לרקוד. היא נוצריה קתולית, אבל לא אדוקה במיוחד.

על מה דיברנו? כששני אנשים צעירים נפגשים והם מוצאים חן אחד בעיני השני, אין צורך דיבורים מיותרים. ככה היינו נפגשים כל ערב.

אחרי הצהרים, כשהייתי גומר את העבודה, הייתי בא למלון הירקון שם גרה אלדה, והייתי נוסע עמה יחד למקום שם היו מציגים. בשנתיים וחצי שאני בארץ לא הייתי באף מקום מחוץ לתל-אביב — אפילו לא בבתיים. עכשיו הספקתי להיות כמעט בכל הארץ, בבאר-שבע, בחדרה ובנצרת.

הארץ מוצאת חן מאוד בעיני הכושים מברזיל. אם זה היה תלוי בהם היו כולם נשארים כאן. אחרי שנים של שהיה בארצות הקרות של אירופה הם משתגעים לארץ